

dende, at selv det ærede Medlem Hr. Kragh vil indrømme, at her kan der ikke tales om nogen Succes.

Hvad der i den foreliggende Situation kan bringes ud af Loven af 1921 med Ændring i Lov af 4. Marts 1924, ligger, forekommer det mig, ikke saa meget i denne Lovgivnings almindelige Regler som derimod i de Ventiler, Loven indeholder. Og det forekommer mig beklageligt, at Udvalgsarbejdet er sluttet, uden at Udvalgsfertalet har gjort Forsøg paa at tilvejebringe en brugbar Forbindelse mellem det af Regeringen fremsatte Forslag og den øvrige Arbejdsløshedslovgivning.

Men da jeg maa gaa ud fra, at det for den højtærede Socialminister er mere magtpaaliggende at opnaa et Resultat end at foretage en Demonstration, vil jeg henstille til den højtærede Ministers Overvejelse, om det ikke var muligt ved tredje Behandling at fremsætte et Ændringsforslag, som kunde samle stærkere Tilslutning, end det nu har vist sig muligt for den højtærede Minister at opnaa. Jeg ser ikke rettere end, at der er en Mulighed for at komme til Forstaaelse, saafremt saadanne eventuelle Ændringer gik ud paa, dels at de i Ministerens Forslag omhandlede Arbejder finansieres af Arbejdsløshedsfondens Midler — selvfølgelig skulde dette ikke gælde Statsarbejderne, men kun de af Kommunerne og private Institutioner iværksatte Arbejder —, og dels at den i Arbejdsløshedslovens § 32, 6te Stykke, givne Beføjelse for de Udvalg ude i Amtskredsene og her i København, som er nedsat til Bedømmelse af Nødhjælpsarbejder, i Perioden fra Lovens Ikrafttræden og til Maj 1926 blev udvidet saaledes, at de paagældende Udvalg berettigedes til helt at fritage ekstraordinært iværksatte Arbejder for Betegnelse Nødhjælpsarbejder og de deraf følgende særlige Retsvirkninger. Den omtalte, i Arbejdsløshedsloven givne Ventil gaar jo ud paa, at de nævnte Udvalg kan træffe Bestemmelse om, „at et Arbejde kun *delvis* vil være at betragte som Nødhjælpsarbejde“, og en tidsbegrænset Udvidelse af denne Lovregels Omfang vilde formentlig kunne forsvares under Forhold, hvor Pengeværdien og Vareprisniveauet befinder sig i et Overgangsstadium, som faktisk umuliggør enhver eksakt Bedømmelse af Lønforhold og Levestandard.

Det forekommer mig, at der ved en saadan Ordning som her skitseret vilde kunne opnaas to væsentlige Fordele: den ene, at der, hvis en saadan Ændring gik

igennem, blev tilvejebragt Respit til at undersøge, om Forholdenes Udvikling skulde nødvendiggøre nye Ofre for Statsfinanserne, og den anden, at man vilde kunne undgaa den i mine Øjne lidet tiltalende Fremgangsmaade at berøve de daarligst stillede arbejdsløse 15 pCt., ca. $\frac{1}{6}$, af den Arbejdsløn, man forskaffer dem. Jeg tror, at de paagældendes Økonomi under Forholdene, saaledes som de former sig for Tiden, er saa anspændt, at en Lempelse her vilde være beføjet. Men navnlig kunde der opnaas det, som for mig er det væsentligste, at Spørgsmaalet om ny Belastning af Statsfinanserne blev udskudt indtil videre.

Ordføreren (Fr. Andersen [Holbæk A.]):

Jeg skal kun gøre en ganske kort Bemærkning overfor den Udvikling, som det ærede Medlem Hr. Slesbager har givet om Laanespørgsmaalet. Det ærede Medlem begyndte med at sige, at hele Arbejdet med dette Lovforslag havde været saa forceret, at der ikke havde været Tid til at gennemgaa det Materiale, som forelaa fra Arbejdsudvalget. Nu sagde det ærede Medlem, at han imidlertid i de sidste Dage var gaaet i Gang med den Opgave. Naar jeg hører det ærede Medlem og det Resultat, som det ærede Medlem er kommet til, maa jeg tro, at det ærede Medlem ikke tilstrækkelig har faaet Lejlighed til at sætte sig ind i Spørgsmaalet. Jeg vil da sige til det ærede Medlem, at Forholdet er det, at Arbejdsudvalget ganske enstemmig den ene Gang efter den anden i sine Bemærkninger tydeligt og klart fremhæver, at det er en uomgængelig Betingelse, at der stilles Midler til Raadighed for Kommunerne. Jeg vil henvise det ærede Medlem og andre, som vil undersøge Spørgsmaalet nærmere, til de Udtalelser, der findes i Arbejdsudvalgets Betænkning Side 6, hvor der skrives, at i det langt overvejende Antal Tilfælde er Hindringerne af økonomisk Art, og at dette navnlig gælder de kommunale Arbejder. Det hedder videre paa samme Sted, at man ikke kan anbefale at tage de nødvendige Laanemidler fra Arbejdsløshedsfonden under Hensyn til, at hele Udvalget er af den Opfattelse, at det med Udsigten til en stor Arbejdsløshed ikke gaar an at angribe Fondens Midler, og det hedder Side 7, at Arbejdsudvalget maa formene, at man vil kunne naa meget vidt, saafremt der i det omhandlede Øjemed stilles Statsmidler paa indtil 7 à 8 Mill. Kr. til Raadighed for Socialministeren. Jeg vil have Lov til at for-